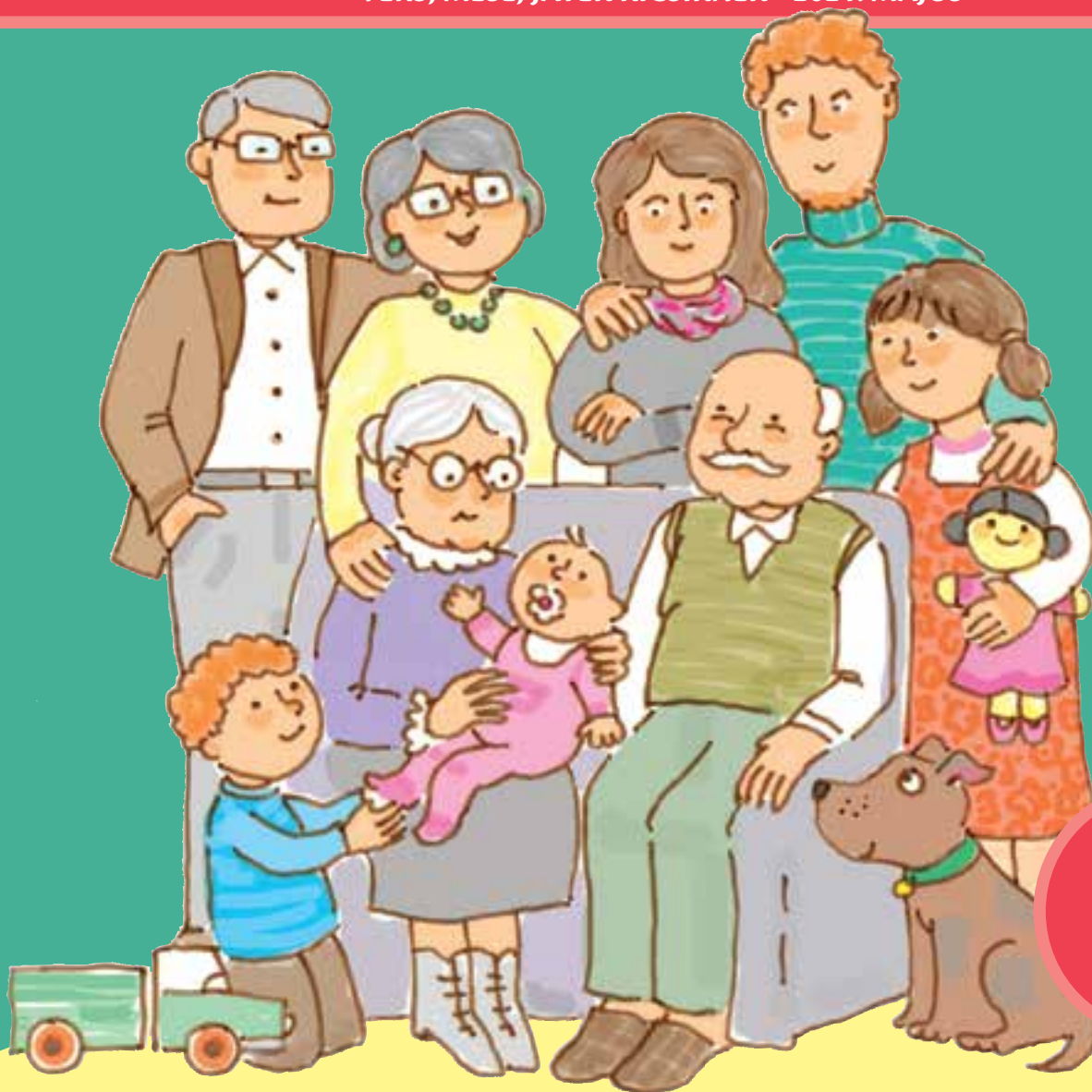

Szívárvány

VERS, MESE, JÁTÉK KICSIKNEK • 2021. MÁJUS

5.

KASSÁK LAJOS

Kurta dalocska

Ismertem két zöld papagájt,
párosan is árvák voltak,
tornyos aranykalitkában
pálmakertről álmodoztak.

Papagáj,
papagáj,
ezeregy az
akadály.

Mégis egy szép nyári reggel
búcsút mondtak börtönüknek,
pálmalombos álmuk felé
lengő szárnyal már röpdülnek.

Papagáj,
papagáj,
nincsen többé
akadály.

TÓTH ÁGNES

Almafán

Felmásztam az almafára,
kapaszkodtam az ágába.
Itt egy kis rügy, ott meg három,
almák lesznek majd a nyáron.
Lengeti a szél az ágot,
lengesse csak, majd elfárad.
Földre addig le nem lépek,
míg az almák meg nem érnek.

HÉTVÁRI ANDREA

Meseváros

Meseváros teteje
nefelejccsel van tele,
a napsugár sárga nárcisz,
tulipános a padlás is.

Fehér jázmin fent a felhő,
a kéményből liliom nő,
ibolyás a zivatar,
virágszőnyeg betakar.

Kosárszámra nő a rózsza,
akad mindig locsolója,
serénykednek a tündérek,
de jó látni ennyi szépet!

SZŐCS MARGIT

Az eltolható birodalom

Zelmira, a világháló sztárja

Anyus az Ertolható Birodalom közepén űlt Matival az ölében. Kezében Zelmira, a papagáj virított, akár egy madárrá változott szivárvány. Anyus a színeket tanította kislányának Zelmira tollaival szemléltetve. A papagáj

odavolt a büszkeségtől. Imádta, ha főszereplő lehet. Úgy ékeskedett a tollaival, mint egy primadonna.

Mati könnyen tanult.

– Piros, mint a labda pöttye, sárga, mint a citromlepké, zöld, mint a levelibéka, kék, mint a Mati szeme, lila, mint a levendula... – mondogatták.

Miután Anyus kilépett a birodalomból, Zelmira társaira nézett, és széles mosollyal meghajolt előttük. Várta a hatást, de nem történt semmi. Aztán újra és újra megismételte.

– Mit csinálsz, Zelmira? Talán csak nem tornázol? – Kérdezte Mackó.

– Milyen oktondiak vagytok – kelt ki magából a papagáj –, azért hajladozom, mert sztár vagyok, tapsot érdemelek. Elvégre engem választott ki Anyus a színek bemutatására! Kinek van még rajtam kívül ilyen színpompás tollazata?

– Mi az, hogy sztár? – kérdezte Mati.

A játékok tanácstalanul néztek egymásra.

– Valami nagyon rikító dolog lehet – mondta Mackó.

– Szerintem erős hasfájás, amitől kétrét görnyed az, akit kínoz – vélte Brúnó, a nyúl.

– Vagy pedig feltűnési viszketegség – kuvikolta Rézi.

– Nagyon műveletlenek vagytok, hogy még ennyit sem tudtok – szolt Zelmira sértődötten. – A sztár azt jelenti, hogy világhíresség.

– Zelmira, a világhíresség! – nevettek a játékok.

– Igenis, világhíresség. Ha lenne okostelefonok, láthatnátok, ott a fényképem a világhálón. Mindenki ismer és csodál. Mati szülei is interneten rendeltek meg. Gyorspostán érkeztem, dízscsomagolásban. Nem a játékboltban porosodtam, mint egyesek – sipította Zelmira.

– Én okosabb vagyok az okostelefonnál is – szólt közbe Rézi, a bagoly, aki tudvalevőleg azért beszélt, mert hallgatott. Majd így folytatja: – És világító hálóra sincs szükségem. Meglátjátok, ha az okosságot kell majd bemutatni Matinak, Anyus engem választ. A te színeid, Zelmira, csak nappal élnek, éjszaka akár holló is lehetnél. Az én okosságom éjjel is okosság.

Mati nem hallgatta tovább a vitát, mert Anyus kivette birodalmából, és sétálni indult vele.

– Vigyük Mackót is – kérte a kislány.

Mackó örült, hogy velük tarthatott, és zavartalanul kigondolhatta aznapi versét.

*Kóbor kutya az este,
szájában éhes varjak ülnek,
ugrásra kész a teste,
a színek futva menekülnek.*

(Júniusban folytatjuk.)

A mese
megszületését
támogatta:

nka
Nemzeti Kulturális Alap

LACKFI JÁNOS

Esőhaj

Eső haját
ki sodorja
köves úton
fonatokba?

A víz csurom
levegő lesz,
buborékol,
száll a gőze.

Vízgolyókkal
gurigázik,
s az eső most
csurig ázik!

A fa lombja
kusza spongya,
ki facsarja
a nyakunkba?

Mi a zápor?
A kavargás,
mely az égbe
kutakat ás.

Mi a zápor?
Levegővel
elegyített
vízi lőszer.

Mi a zápor?
Az a két szem,
kis üveggomb
falevélen.

Az eső elmosta, a szél szét-
fújta a versszakokat. Próbáld
kitalálni eredeti sorrendjüket.
Nem baj, ha nem sikerül!

Bátor Bódi

Magyar népmese

Hol volt, hol nem volt, még az Óperenciás tengeren is túl, volt egy legény, Bódi. Ez a Bódi olyan bátor volt, hogy senkitől sem félt, s ezért örökké búsult. Könyörgött, hogy tanítsák meg félni, de senki sem tudta megtanítani.

Az apja elhatározta, hogy megtanítja félni. Azt mondta neki:

– Mernél-e este a csontosházból koponyát hozni nekem?

– Hát hogyan mernék! – mondta Bódi.

Az apja még világosságban beült a csontosház egyik sarkába, és amikor Bódi bement, és rátette a kezét egy koponyára, így szólt, elváltozott hangon:

– Halandó, ne bántsd a koponyámat!

Bódi letette a koponyát és egy másikat fogott meg. Az apja ismét megszólalt:

– Halandó, ne bántsd a koponyámat!

– Már megbocsáss, barátom, mert neked két fejed nincs! – mondta Bódi. Azzal hóna alá kapta a koponyát, és hazavitte. Hiába próbálta, apja nem tudta megtanítani félni.

Volt a királynak egy malma. Ördögök tanýáztak abban, azt beszéltek. A király kihirdette az országban, hogy aki földeríti a malom titkát, annak adja a lányát és fele királyságát. Sokan próbáltak szerencsét, de reggelre mindenkit halva találtak. Ez éppen neki való alkalom, gondolta Bódi, és elindult szerencsét próbálni. Jelentkezett a királynál.

Este bevezették a malomba, terített asztal várta, étellel, itallal. Bódi megvacsorázott, és unalmában elkezdett kártyázni, egyedül. Éjfélkor kopogtatást hall. De még föl sem állt, kivágódik az ajtó, belép egy ördög.

– Szervusz, komám! De jó, hogy jöttél – mondja Bódi –, jobban tudunk kártyázni ketten.

Kártyáztak, és az ördög elnyerte Bódi minden pénzét. Bódi látta, hogy az ördög csal, ezért úgy fejbe kólintotta, hogy az eljajdította

magát és elájult. Bódi megfogta, és kihajította az ablakon.

Bejött a nagy jajgatásra három ördög az ajtón. Amikor meglátta őket, Bódi felkiáltott örömeiben:

– De jó, hogy jöttetek! Ti biztos nem csaltok, mint a társatok!

Leültek, elkezdtek kártyázni. De Bódi észrevette, hogy ezek is csálnak. Dühében őket is kihajította az ablakon. Azután lefeküdt és jóízűen aludt reggelig.

Reggel a király elindult a kíséretével, hogy megnézze, él-e még Bódi. Amikor a malomba benyitottak, Bódi az ágyban heverészett. A király nem hitt a szemének.

– Hogy aludtál, fiam? Féltél-e?

– Felséges királyom, semmi olyan nem történt, amitől félhettem volna. Csak négy ördög látogatott meg. Leültünk kártyázni, de csaltak az akasztófára valók. Kénytelen voltam mindet kihányni az ablakon. Visítva futottak vissza a pokolba.

– Ilyen bátor emberről sohase hallottam – mondta a király. – Neked adom a lányom és fele királyságom. Aztán csak arra vigyázz, hogy ördögök ide ne jöjjenek többé.

A lakodalmat még aznap megtartották. Telt-múlt az idő, Bódi pedig csak szomorkodott, hogy nem tud félni. Kérdezte a felesége, mi baja, hátha tud segíteni rajta.

– Azt szeretném, ha tudnék félni – mondja Bódi –, de te erre nem tudsz megtanítani, ha apám se, az ördögök se tudtak.

De a felesége erősen hajtogatta, hogy ő bizony megtanítja félni. S egy éjjel, amikor Bódi első álmát aludta, egész vödör hideg vizet zuhintott rá.

– Jaj, de megijedtem! – kiáltott Bódi. Te vagy-e a feleségem? Köszönöm, hogy megtanítottál félni!

A felesége nagyot nevetett rajta. Ezután nem búsult többé Bódi amiatt, hogy nem tud félni. Hanem még most is boldogan él a feleségével, ha meg nem halt.

TÓTH ÁGNES

Mézédes

Apró zöld gyümölcs vagyok,
édesanya meg a Nap.
Átölelve melegít,
úgy érlelget minden nap.

Kissé savanyú vagyok,
neki mégis mézédes.
Hogy szeret-e? – ezután
egy cseppet sem kétséges.

Én is szeretem anyát
szívemből és lelkemből.
Megtudja a hozzá írt
Anyák napi versemből.

Négy sor csupán ez a vers,
s lehet, hogy majd nevettek,
mert minden sor így hangzik:
„Anya, nagyon szeretlek!”

BALÁZS IMRE JÓZSEF

Facsemete

Facsemete faóvodát látogat,
Tanulja a gyökértant s az ágakat.
Facsemete levelei susognak,
Tavasszal a szélbe szór el álmokat.

Facsemetét figyeli a fanénje,
Ne kószáljon messzire a megyébe.
Facsemete figyeli az öreg fát,
Tanulja a dombon állás távlatát.

KISS LEHEL

Májusi éjszaka

Békaanyukának
békagyereke
ilyen köszöntőt mond:
Breke-brekeke!

Tücsökanyukának
tücsökkisfia
ciripelése
a legszebb muzsika.

Fűzfaanyukának
fűzfaleánya
fuvolázik, halkan
búg a szonáta.

Csillaganyukának
csillaggyereke
aluszik már régen.
Minden fekete.

Rajzok:
OROSZ ANNABELLA,
MOLNÁR KRISZTINA,
FAZAKAS CSILLA

CSEH KATALIN

Változatok

Habkönnyű a lepke anyukája,
vígán szálldos virágról virágra.

A kisbálna anyja több tonna,
van neki mázsányi gondja.

A sünike mamája csupa tüske,
szúrós mivoltára nagyon büszke.

A bolha édesanyja, világ csodája:
a magasugrásban nincsen párja.

A gepárd-anyja, hidd el nekem,
a gyorsfutásban verhetetlen.

Az én anyám, az én anyám
– oly sokmindent mondhatnék –
szívében éjjeli lámpa
nappal is ég, egyre ég.

BERTÓTI JOHANNA

Hogyan becézik kicsinyeiket az állatok?

Pacikám, Macikám,
Füzikém, Sünikém,
Csacsikám, Barikám,
Madarikám, Agárkám,
Malackám, Halacskám,
Tulkocskám, Muflonkám,
Kis Papucsállatkám,
Piros Bársonyatikám,
Egerecském, Verebecském,
Kicsi Fecském, Pingvinecském,
Grönlandi Bálnácskám,
Folyami Márnácskám,
Tölcsérhálós Pókocskám,
Kanadai Hódocskám...

Folytasd tovább, aprócskám!
Fesd olyan színűre a pöttyöt,
mint a kisállat neve.

BOCS

CSIKÓ

BOCI

CSIBE

BÁRÁNY

MALAC

PIPE

Kösd össze
a családtagokat
a becenevükkel.

NAGYIKÁM

HUGICÁM

ÖCSIKÉM

BÁTYUSKÁM

TATUSKÁM

APUKÁM

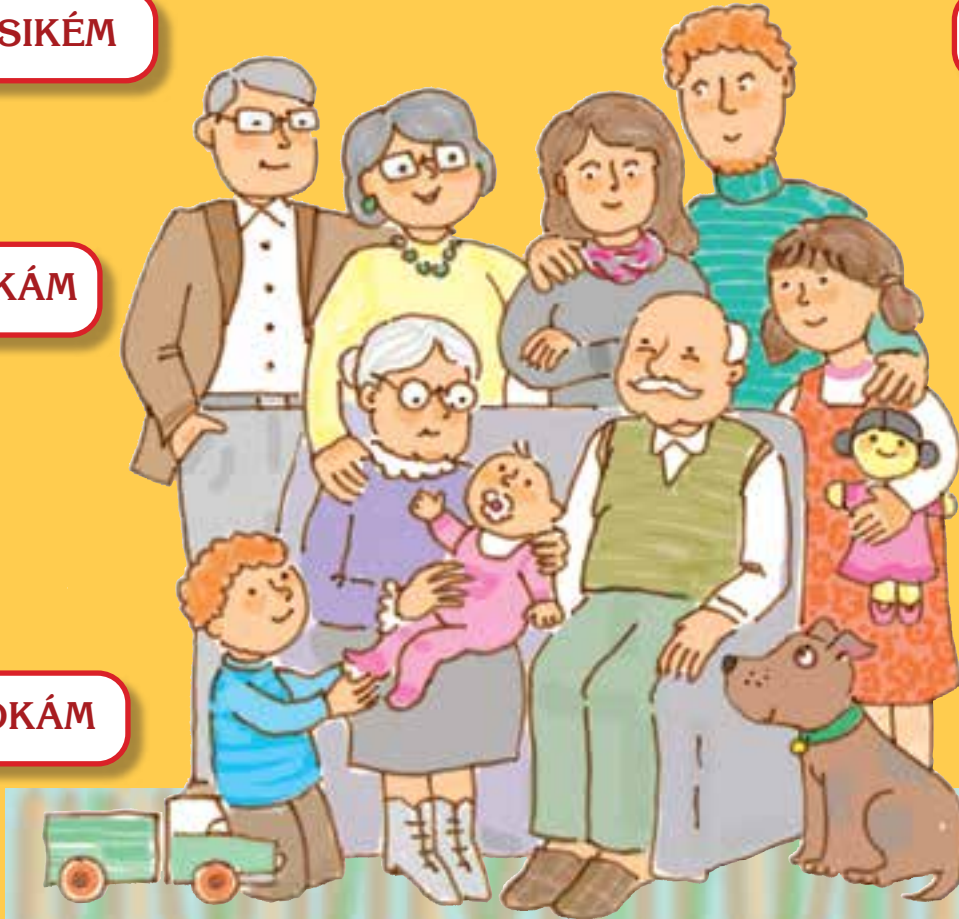
PAPÓKÁM

NŐVÉRKÉM

ANYUKÁM

DÉDIKÉM

Áruld el, hogyan
becéznek
téged otthon.

LÁZÁR ERVIN

Nagyapa meg a csillagok

Nagyapa napközben olyan, mint minden más öregember. Azaz egészen mégsem olyan, mert fütyörészni szokott, és beszélget az almáíával. Kedveseket mondhat nekik, mert az almafák majdnem mindig mosolygósak.

De hát ezt nem furcsállotta Babó Titti, mert ha egy kicsit odafigyelt, ő maga is tudott az almafákkal beszélgetni. Egyszerű ez annak, aki tud almáíával. Márpedig ők tudtak, Nagyapa is meg Babó Titti is. Azt nem értette Babó Titti, hogy éjszakánként hova tűnik Nagyapa. Mert Nagyapa minden áldott este fogott egy hosszú lét-rát, kalapácsot meg szöget tett a zsebébe, és elindult valamerre. Azt sem tudta Titti, mikor szokott Nagyapa a létrával hazajönni, mert addigra mindig elaludt.

Reggelente néhányszor kérdezte, hogy merre járt az éjszaka, de Nagyapa csak mosolygott a bajusza alatt...

Még szerencse, hogy Mikkamakka gyakran meglátogatta Babó Tittit. Mert ismeretes, hogy Mikkamakka majdnem mindent tud. Avagy: majdnem tud mindent. Esetleg: mindent majdnem tud. Megkérdezte hát tőle Titti, tudja-e, hova jár éjszaka Nagyapa.

– Hát te nem tudod? – ámuldozott Mikkamakka.

– Nem – mondta Titti.

– Na jó, elmagyarázom. Láttál már csillagos eget?

– Persze.

– Azt is láttad már, hogy időnként egy-egy csillag leesik?

– Láttam, azok a hulló csillagok.

– És mindennap több is leesik. Igaz-e? – folytatta Mikkamakka.

– Igaz... Ez azt jelenti, hogy egyszer csak elfogynak az égről a csillagok? – ijedt meg Babó Titti.

– Na látod – mosolyodott el fölényesen Mikkamakka. – Azt gondolod, hogy mindennap kevesebb csillag van az égen?

– Én aztán nem.

– Nem is gondolhatod, mert nincs kevesebb.

– Bár nem egészen értem – komorodott el Babó Titti. – Mindennap leesik egy csomó, még sincs kevesebb?!

– De nincs ám! Mert Nagyapa minden éjjel összeszedi a lehullott csillagokat, a létráján fölmász az égig, és szépen visszaszögezi mindeniket.

Babó Titti szájtátva hallgatta Mikkamakkát, csak nagy sokára ocsúdott ámulatából.

– És mi lesz – kérdezte suttogva –, mi lesz, ha Nagyapa meghal?

– Ó, te bikfic – nézett rá megrovóan Mikkamakka –, hát nem tudod, hogy Nagyapa soha sem hal meg? Az lehet, hogy egyszer majd már nem jár ki az almáfaival beszélgetni. Meg talán veled se beszélget, velem se. De minden éjjel veszi a létráját, összeszedi a lehullott csillagokat, és mind visszaszegzi az égre. Mindörökké, a világ végezetéig.

Bizony, Babó Titti, ilyen nagyapád van!

DARVAY TÜNDE
rajzai

HERVAY GIZELLA

Nagy-mese

Amikor én nagy voltam – kezdte Kobak a mesét –, olyan bátor voltam, hogy mikor szembejött egy oroszlán, ráförmedtem:

– Mutasd a körmödet, nem koszos? És a füledet megmostad reggel? – És ha tiszta volt a füle meg a körme, nem lőttem le, és ketrecbe sem zártam. Akkor az oroszlán örömeiben elénekelt a lánc-lánc-eszterláncot, aztán sorba állt kifliért, és a felét nekem adta.

Amikor én nagy voltam, akkor mindent tudtam csinálni, kenyeret sütni, házat építeni, korszolyázni, mozdonyt vezetni, villanyt szerelni és zongorázni, és olyan gépet is tudtam építeni, ami házat épít. Egyszerre három vonatot vezettem, mégsem ütköztem össze.

Amikor én nagy voltam, átláttam a falon, de még a vason is, és kitaláltam, hogy mit gondolnak az emberek. És kitaláltam, hogy mit mondanak, ha idegenül beszélnek. És le tudtam rajzolni, milyen leszek, ha kicsi leszek.

Amikor én nagy voltam, olyan nagy voltam, hogy a fejemet bevertem a napba, és felhőt ettem reggelire. Mikor először kitátottam a számat, akkora felhőt haraptam,

mint a házunk, mikor másodszor kitátottam, akkorát, mint a város, és mikor harmadszor kitátottam, minden felhőt bekaptam, csak véletlenül maradt ki egy kis csücsök, mert elbújt a fejem mögött. Mikor minden felhőt lenyeltem, megszomjaztam. Első kortyra kiittam a folyókat, másodkortyra a tavakat, harmad-

kortyra a tengereket. Mikor ez is megvolt, léptem egyet, és átléptem a Holdra, léptem kettőt, és átléptem a Napra, léptem hármat, és hazaértem.

Mert amikor én nagy voltam, ha akartam, kicsi lettem.

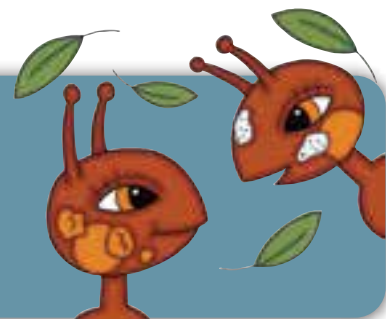

Reggel négy,
délben kettő,
este három
lábbon jár.
Mi az?
(Kisbaba,
felhőt, időt ember.)

Keresd meg a rajzok közti
öt különbséget!

Három, te leszel a párom

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy udvar. Ennek az udvarnak a végében állt egy göcsörtös cseresznyefa. Annak az árnyékában élt Hangya mama tíz gyermekével. Egy napsugaras májusi vasárnapon, amikor már nagyon elege lett abból, hogy gyermekeit állandóan emberfeletti erővel kell a ház, a kert minden zugából asztalhoz trombitálni, Hangya mama így szólt mit sem sejtő kosztosaihoz:

– Nekem ebből elegendem van! Holnaptól ti főztök egymásra. Egy nap, két lurkó, öt csapat, a hét végét megoldom én, addig kipihe nem magam. Egy nagy, egy kicsi, a nagy a szakács, a kicsi a kukta, hétfőn Prímusz és Decima kezd. Megértettem?

A kicsik az egészből nem sokat értettek. Hétfőn Decima mindenesetre boldogan hámozta a murkot, amíg Prímusz a fokhagymát pucolta.

– Répa, hányszor mondjam, az répa! – mondta Prímusz.

– Nem lépa, ez mulok, a viccbe is muloktoltam van, ez pedig mulokfőzelék lesz, és kész! – pattogott Decima.

– Fúj, mi ez, fokhagymafőzelék? – kérdezte ebédnél Szeptimusz. – Brok-

kolilevessel! Utálom a brokkolit!

– Mindegy, hogy mi, fő, hogy kaja, mindjárt kilyukad a gyomrom! – mondta Kvartusz. – Mi az, hogy ötkor ebédelünk? Lenyeltétek a fakanalat?

Kedden Szeptimusz boldogan nyalogatta a szája szélét.

– Nyami, borsóleves krumplisalátával, imádom! Tíz pont Nónusznak és Szekundának!

– Pelsze, klumpival könnyű felvágni, azt mindenki szeleti. De klumplitolta nem létezik, cikk, cikk, cikk! – mondta Decima.

– Ezek valakit legyilkoltak – mondta szerdán Szeptimusz. – Hogy néz ki ez a leves, ki halt bele?

– Céklaleves az, te lökött, káposztás laska mellé főnyeremény! – mondta Terca. – Láttad volna, hogy nézett ki Oktáva, amikor feldarabolta!

– Jó, hogy mondd, már nagyítót akartam hozni, hogy lássam, mit tettetek a laskára – mondta Prímusz.

– Annyi szent, hogy nem fokhagymát – mondta Oktáva, és nyelvet nyújtott neki.

Csütörtökön majdnem összeverekedtek.

– Hurrá, salátaleves, örök kedvenc! – lelken-dezett Nónusz.

– Blee, undorító, rá sem bírok nézni! – öklendezett Kvintusz.

– Hé, a saláta egészséges! – mondta Szexta.

– Persze, és nulla a tápértéke! – morgott Prímusz.

– Hát, még ha megtudják, hogy spenóttal töltött gomba a második! – mondta Kvartusz Szeptimusznak.

– Szerintem tűnjünk el, mielőtt valaki megkérdezi, mit csináltunk a fakanállal. Hatkor még egyik csapat sem szolgált fel ebédet – mondta Szeptimusz.

Pénteken, amikor a fedő lekerült Szexta és Kvintusz lábasáról, a nevetéstől jobbra-balra dülöngélt az egész társaság.

– Naná, hogy szabógallér leves! – mondta Szekunda. – Remélem, az ollót nem főzték bele!

– Mama, mama, könnyölj lajtunk! Nem bírja a gyomlunk a sok kísérleti ebédet! – mondta Decima.

– Rendben – mondta Hangya mama. – Egy feltétellel. Ebédkor mindenki időben itt legyen, vagy főzhetnek tovább egymásnak, amíg ki nem lyukad a pocakotok!

Hogyan hordta el a bolond a hegyeket?

Kínai tanmese, Striker Judit fordítása

Volt Kínában egy meglehetősen nagy területen fekvő, irdatlanul magas hegység.

A hegy északi oldalán lakott egy öreg ember. Ez az ember közel járt már a kilencvenedik évéhez, és mindenki úgy hívta: a Bolond. Mivel a háza bejárata a hegyre nézett, minden alkalommal kerülőt kellett tennie, akár elment hazulról, akár hazament. Ezt módfelett kényelmetlennek találta, egy

napon hát összehívta családját, hogy megbeszéljék, mit is tehetnének.

– Mit szólnátok hozzá, ha elhordanánk a két hegyet? – kérdezte. – Akkor utat nyithatunk délre, a közeli nagy folyó partjához.

Valamennyien egyetértettek vele, csak a felesége aggodalmaskodott:

– Annyi erőd sincs, hogy egy dombocskát elhordj! Hogy tudnád elhordani a két hatalmas hegyet? Aztán meg hová tennétek a kihányt földet és sziklát?

– Belehajítjuk a tengerbe – hangzott a válasz.

A Bolond a fiával meg az unokájával elkezdte ásni a földet, és kosárba rakva cipelték a tengerhez. Élt a szomszédságukban egy özvegyasszony, meg annak a hétéves fia, ők is elhatározták, segítenek elhordani a hegyeket. Hetekbe tellett, míg egyszer-egyszer megjárták az utat.

Lakott a közeli nagy folyó partján egy másik igen öreg ember, akit mindenki csak úgy nevezett: a Bölcs. Látva fáradozásukat, jót kacagott, s megpróbálta lebeszélni őket a munkáról.

– Elég legyen az értelmetlen ostobaságból!
– kiáltotta. – Hisz öreg vagy és gyenge, nem tudod elhordani picinyke részét sem a hegynek. Hogyan tudnád elhordani azt a rengeteg földet meg sziklát?

A Bolond hosszan tartó pillantást vetett rá.

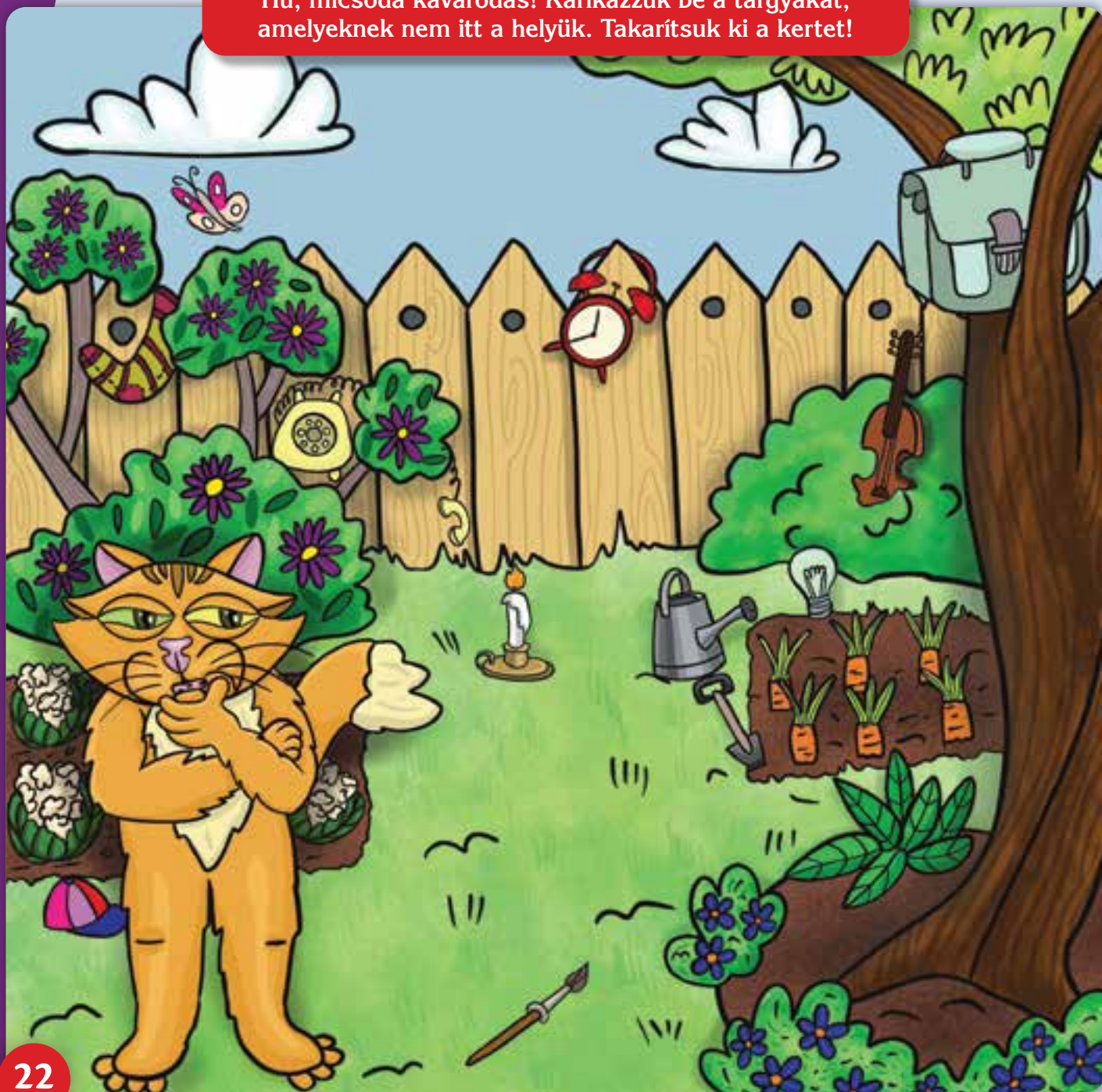
– Milyen ostoba és együgyű vagy! – felelte. –

Annyi eszed sincs, mint az özvegy kisfiának. Ha meghalok, itt marad utánam a fiam, aztán meg a fiam fia, és így tovább, nemzedékről nemzedékre. Mivel pedig a hegy nem nő, idővel miért ne tudnánk elhordani?

A Bölcs erre nem tudott mit mondani.

Hű, micsoda kavarodás! Karikázzuk be a tárgyakat,
amelyeknek nem itt a helyük. Takarítsuk ki a kertet!

Ötlet és rajz:
KOVÁCS RÉKA RHEA

PUFIKA

és a csigafutám

NAGY ZSOLT rovata

Kiskertész-kalandok

Sárkányeregetés

Dorottya és Barnabás a szobában tétlenkedtek. Kinti mókára nem alkalmas ez a nap – állapították meg, amikor reggel kinéztek az ablakon. Erős későtavaszi szél tépázta a gyümölcsfák és díszcserjék elnyílt virágokkal teli ágait. Olyan sűrűn szállt a sok virágszirom a levegőben, hogy Nóra, a legkisebb tesó azt hihette, havazni kezdett. Kiskertész nagypapának a kedveszegett lurkók láttán remek ötlete támadt:

– Készítsünk papírsárkányt! – mondta, s kacsintott nagymamának, aki rögvest hozta feneketlen fiókjai mélyéről a művelethez szükséges kellékeket: selyempapírt, madzagot, krepp-papírt, ragasztószalagot, színes ceruzát. Nagypapa a fészerből két jókora nádszálat hozott. Egy hosszabbat, és egy rövidebbet. Ilyenekre szokott nyáron mindenféle indás növényt futtatni, de a hidegtől védendő virágai fölé is nádszálakból készített minden őszelel menedéket.

Kösd össze a növényeket (virágjukat és termésüket) a méhecskével vagy a széllel, aszerint, hogy melyikre van szükségük ahhoz, hogy termést hozzanak!

– A szeles időjárást ugyan mi, emberek nem kedveljük – mondta, amíg a két nádszálát kereszt alakban erős madzaggal egymáshoz erősítette, majd a végeiket is összekötötte, hogy stabil legyen a váz –, egyes növényeknek, hogy termést hozzanak, bizony szükségük van a szélre, ami a virágport, a pollent az egyik növényről a másikra szállítja!

– Ezt nem a méhek végzik, nagypapa? – vágott közbe Barnabás.

– Nem minden esetben. Különböző is, csak abból a virágból lesz termés, amelyre hasonló virágból jut pollen, vagyis amely megtermékenyül. Bizonyos növényeket, a mogyorót, a diót, a szelídgesztenyét csak a szél képes megtermékenyíteni. Másoknak, például a szőlőnek, a szél erejére is szüksége van ahhoz, hogy elegendő termést hozzon. Az alma, a cseresznye és a málna a repdeső rovarokra, főként a méhekre bízta a pollen ide-oda szállítását.

– A szél nekem is barátom, nélküle nem volna ilyen szép kiskertem! – szólt bele nagymama, míg hatalmas ollóval rombusz alakban megfelelő méretűre szabta a selyempapírt, majd ragasztószalaggal ráerősítette a nádszálvázra. – Mozgatja, rázza őket, ezzel a szél segít virágaim kicsi magvait szétszórni, terjeszteni! Nem beszélve arról, hogy sokszor a hálójukba kapaszkodó pókokat is röpteti, így azok a kert valamennyi pontján őrszemet állhatnak, figyelhetik a betolakodó kártevő hernyókat, rovarokat!

Az elkészült papírsárkányt Dorottya kedvére díszíthette. Nagymama színpompás virágait rajzolta mindkét felére, és egy kis zöld hernyót, amint jóízűen lakmározik az egyik növényen. Barnabás színes krepp-papírból farkat ragasztott a sárkány aljára. Nagypapa hosszú madzagot erősített a nádvessző-vázhoz, amivel az olyan magasra röpült, hogy valóságos csuda volt nézni! Lám, ha az ember jól felöltözik, még ilyen szeles időben is mókázhat nagypapáékkal a kertben! Vajon nálatok feltámadt már a szél?

Lesd meg te is!

Készítsetek otthon, az óvodában
vagy az iskolában papírsárkányt!
Küldjétek róla fényképet, rajzot!

Mamás-babás május

A marosvásárhelyi Európa Gimnáziumban
László Enikő tanítónő osztályában papírcintok virítanak az üdvözlőteken.

Az árpádi I. osztályosok, Bunău Irén tanítványai, tulipános szívvel lepték meg édesanyjukat.

Bak Márta kolozsvári tanító néni előkészítő osztályosai színes körökből formáltak tölcséres virágokat.

A túrterebesi másodikosok Révai Noémi tanító néni irányításával krumplival pecsételték a tulipánokat.

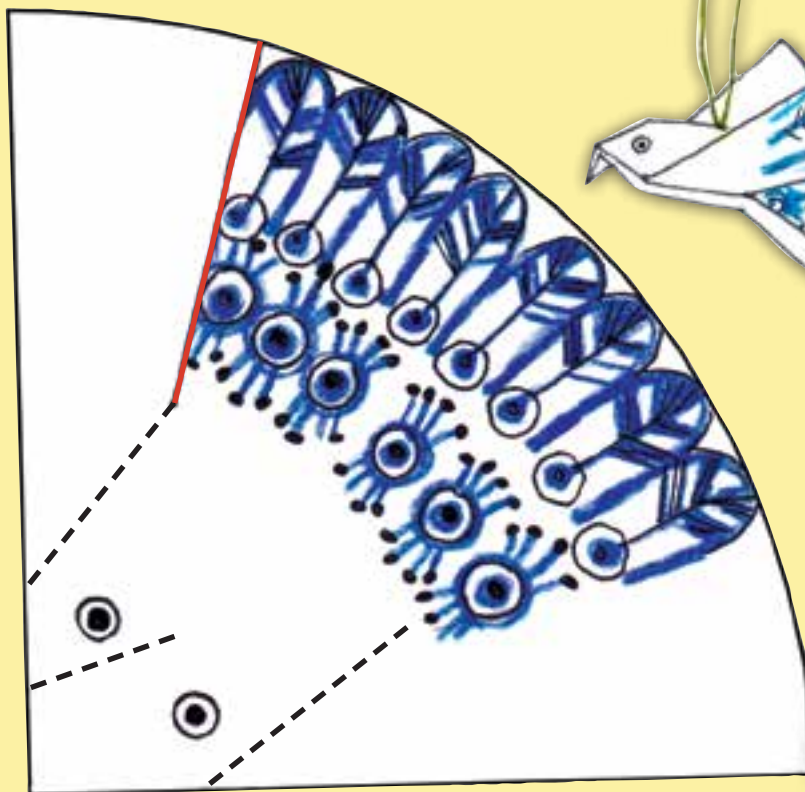
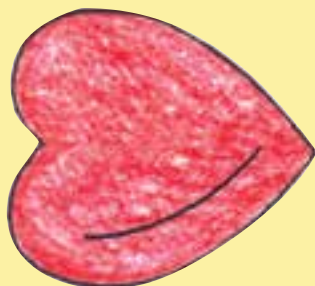
Illyés Ildikó Réka diósadi óvó néni csoportja parafadugóval nyomdázott virágos mezőt.

Anyának

Vágd ki az alakot és a szívet!
Ha fiú vagy, nem muszáj a copfot ki-
vágnod. A szívet hajtsd kettőbe, majd
vágj be a vonal mentén. Ragaszd rá
egy fél rajzlapra a kisgyereket. A kar-
ját hajlítsd át a test előtt, és ragaszd
oda a másik oldalához! A szívet tűzd
rá a kar-gyűrűre. Ajándékozd édes-
anyádnak, nagymamádnak!

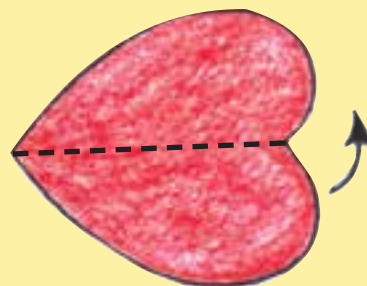
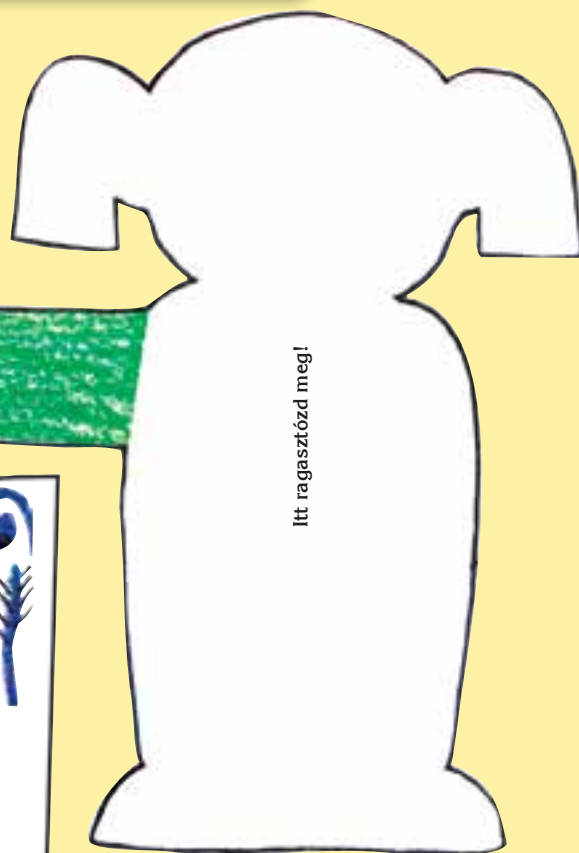
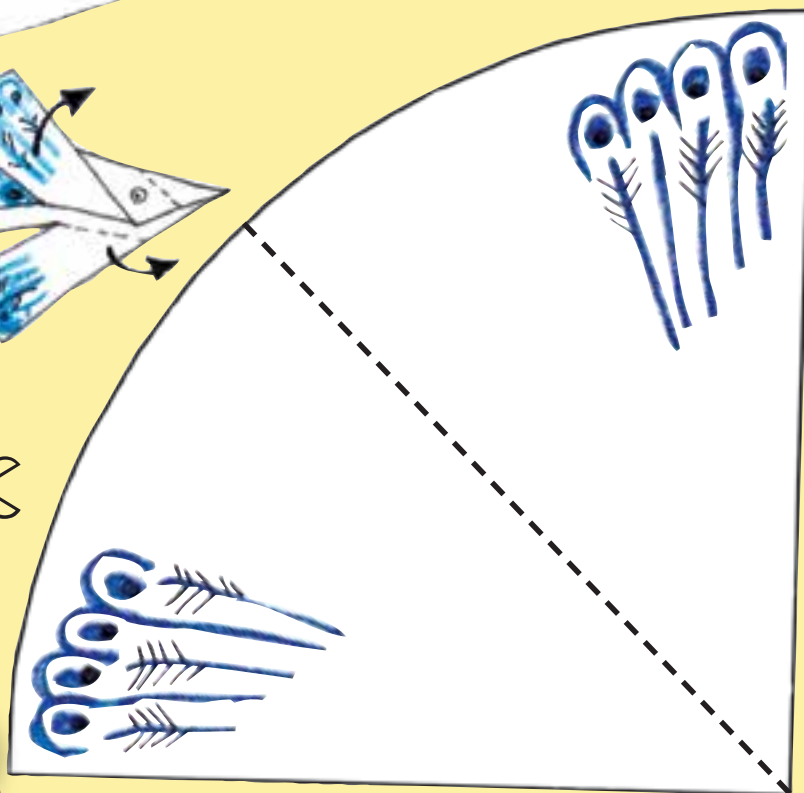
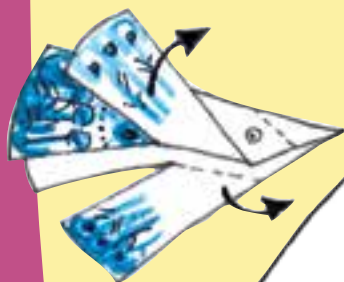
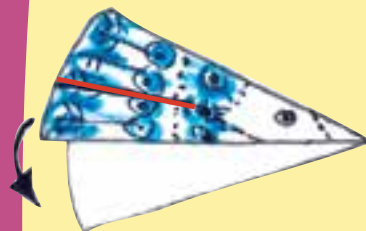
Madár

Lába van, és mégse jár, víz felett visz, nem madár, nem rab,
mégis láncot hord, s minden utat összetold. Mi az?
(P!H)

Vágd ki a formát, hajtsd félbe a szag-
gatott vonal mentén. Vágj be a piros
vonalon, majd tűrd ki a szárnyakat
a két oldalán, és hajtsd le a madár
csőrét.

A medgyesi óvodások **Péter Izabella** és **Márton Zsófia** óvónők vezetésével, tojáskarton és fakéreg felhasználásával lombos fát ragasztottak.

Az osztály fájára a madarak és fák világnapján mindenki madara rászállhat.

Fodor Emőke és **Juhos Helga** tanítónők osztályában, **Szamosújváron** kávéval festették a fát.

A székelyudvarhelyi református kollégium Napsugár óvodájában, a „baglyos héten” **Kelemen Imola** és **Nagy Réka** óvónők segítségével pufók baglyokat pecsételtek, ragasztottak.

A dési II. osztályosok csattogó ritmushangszere **Czirmay Júlia** tanító néni irányításával készült.

Mekkora a családfátok? A család minden tagja festékes tenyerét nyomja egy lapra, így alakítva ki a fa lombját.

Csipike postája

Tavasszal mindenki nekünk írt levelet: **Ilie David**, **Motoz Andrea**, **Szatmárnémeti**; **Simonfi Sándor**, Kibéd; **Mészáros Eszter Hanna**, Szilágycseh; **Szász Fülöp Rebeka**, **Dobos Ágota**, **Orbán Nóra**, Marosvásárhely; **Venczel Renáta**, **László Gergely**, **Bara Réka**, **Márton Benigna**, Csíkszentdomokos; **Maroján Zalán**, **Nagy Viola**, Kolozsvár; **Székely István**, Négyfalu; **Vita Lili**, Csíkdánfalva; **Kulcsár Dominik**, Diósad; **Rákos Andrea**, **Koncz Szilvia Renáta**, **Bartos Valentin**, Avasújváros; **Pál-Nemes Zalán**, **Péter Nimród**, **Péter Ákos**, **Tóth-Takó Jázmin**, Sepsiszentgyörgy; **Szőke Hanna**, Kézdivásárhely; **Lukács Hanna**, **Kocsán Odett**, Kökényesd; **Rákosi Regina**, **Gajdó Balázs**, Csernáton; **Princz Koppány Lőrinc**, **Petra Hanna**, Kovászna; **Kovács Kata Anna**, Szováta; a marosvásárhelyi R. Guga Iskola I.; az Európa Gimnázium előkészítő; a N. Bălcescu Iskola előkészítő; a zilahi M. Eminescu Iskola előkészítő; a Református Wesselényi Kollégium I. A; a szatmárnémeti V. Lucaci Iskola I.; a szászrégeni P. Maior Líceum I. B osztálya; a túrterebesi II.; a zabolai I.; a nagykapusi I-II.; a nyárádszeredai I. B; a zabolai I. és a bethlenszentmiklósi; az árpádi; a zabola-pávai előkészítő osztály.

Üdvözetüket küldik **Mátyás Mercedes** tanítónő és előkészítő kisdiákjai **Csikmenaságról**, **Gergely Erika**, **Farkas Andrea** óvónők és csoportjuk a **kolozsvári Babszem Jankó** óvodából.

- *Volt egyszer, hol nem volt, volt egyszer egy Tündérország. Egy nap a tündérkirálynő mesélt a gonosz tündérekről a népének:*
 - A gonosz tündérek országában csak hegyek vannak. Kerüljétek a gonosz tündérek országát! Egy napon egy kis buta tündér mégis a gonosz tündérek országába ment. De a jó tündérkirálynő a segítségére sietett, és legyőzte a gonosz tündérkirálynőt. Így a kis tündér is megmenekült. **Gáspár Kitti**, előkészítő osztályos tanuló, **Segesvár**

Így köszöntjük jó anyánkat...

Hám Ildikó nagykárolyi osztályában.

Csurka Tünde nagybányai osztályában.

• Kedves Szivárvány! Végre megérkeztél! Szeretjük a meséket, verseket, kerti kalandokat, a kézimunkákat. A Fura-mese beindította a fantáziánkat. Volt, aki az ágyát, ceruzáját vagy kedvenc játékát keltené életre. Köszönjük, hogy ilyen kedves, ötletes vagy!
János Erzsébet tanítónő és osztálya, Szatmárnémeti

Károly Veronika osztályában, Csíkmenaságon.

Kőrösi Mária szalárdi osztályában.

E lapszám támogatói:

KÉSZÜLT A MAGYAR KORMÁNY
TÁMOGATÁSÁVAL

Címlap:
MÜLLER
KATI

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XLII. évfolyam, 443. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft.
Főszerkesztő: LÁSZLÓ NOÉMI. Képszerkesztő: MÜLLER KATI. Lapterv: Könczey Elemér. Honlap-
szerkesztő, nyomdai előkészítés: Komáromy László. Műszaki szerkesztő: Várdai Éva.
Megrendelhető a szerkesztőség címén: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101.
E-mail: naps.sziv@napsugar.ro. www.napsugar.ro. Telefon: 0264/418001
A lapok árát a következő bankszámlákra várjuk: Cont IBAN: RO45RNCB0106026602080001
B.C.R., CLUJ vagy RO70BTRL01301202P90961XX S.C. NAPSUGÁR- EDITURA S.R.L.
CUI: 210622. Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. ISSN 1221-776x

Csipike- képtár

Demeter Sára,
Marosvásárhely

Gáspár Maya,
Bethlenszentmiklós

Fülöp Imre Szilárd,
Szováta

Péterfy Csaba
és Panna,
Szilágycseh

Takács Hunor András,
Nagyvárad

Bota
Nikoletta-Johanna,
Csíkszentdomokos

Ára 5 LEJ

Melléklet

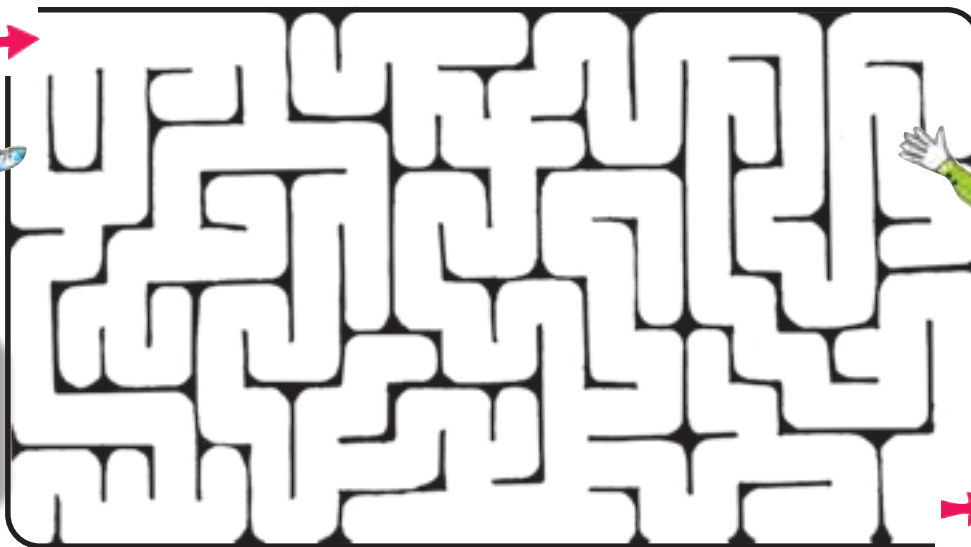
Figyeld meg, ki mozog és ki mozdulatlan a rajzon.
Számold meg, hány láb van összesen, majd színezd ki a rajzot!

Összekeveredtek az árnyékok.
Kösd össze a gyerekeket az árnyékukkal!

Vezesd
a gyereke-
ket az édes-
anyjukhoz!

Házikó

Színezd ki a rajzot!
A folytonos vonalak mentén vágd ki, a szaggatottak mentén hajtogass, ragassz a minta szerint, majd költöztess be a családot az új házba!

1

2

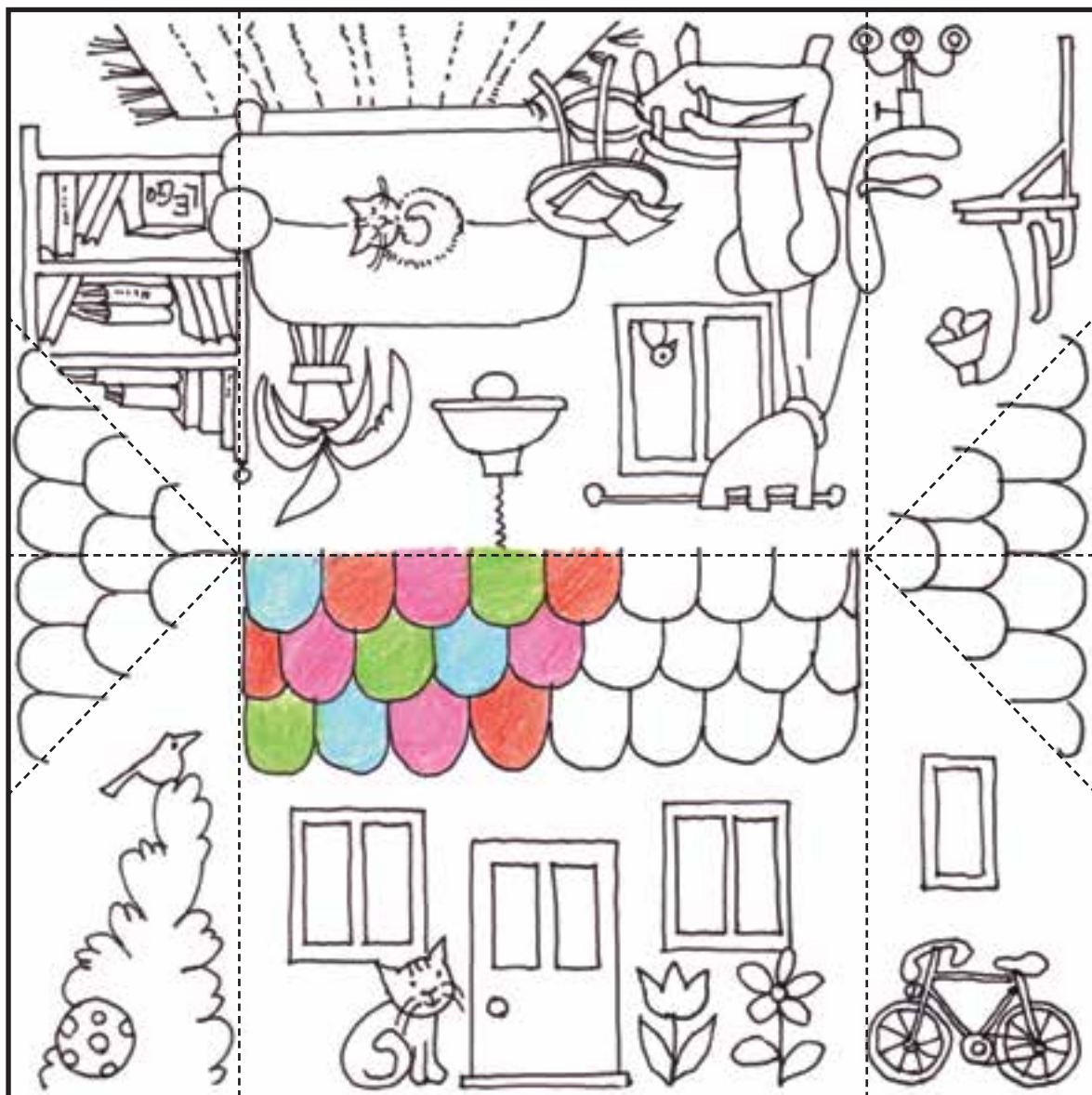

3

4

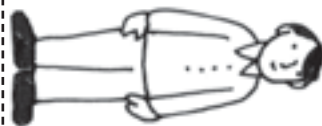

Itt ragasztózd!

Itt ragasztózd!

Itt ragasztózd!

Itt ragasztózd!